

STEFNUMÓT VIÐ WILKINSON FRÆNKU

Þegar ég hélt að loksins væri komið að því að hefja samtalið tók hún stjórnina.

„Komdu með mér inn í hitt herbergið.

Mig langar að sýna þér dálítið.“

„Hvað?“

Við gengum inn í sal sem var næstum jafnstór og íbúðin sem ég bý í núna.

Um hundrað og sjöttíu fermetrar.

Í miðjunni stóð billjarðborð.

Hún spurði hvort ég þekkti leikinn.

Hvort ég kynni að spila.

Ég sagði já.

Ég útskýrði að ég væri ekki sérlega hrifinn af Goriziana, hefðbundnu ítölsku útgáfunni, og að ég kysi frekar amerískt pool.

Hún brosti.

„Það efast enginn um það.

Ég vissi það nú þegar.“

Ég greip tækifærið strax.

Ég spurði hana hvort hún hefði eytt peningum í leyniþjónustu hennar hátignar, hvort hún hefði lesið bækurnar mínar ókeypis eða hvort hún hefði einfaldlega spurt móður mína um mig.

Hún svaraði ekki.

Eða kannski svaraði hún með þögninni.

Síðan leiddi hún mig að löngu borði.

Á því voru til sýnis hnífapör, handsnyrtisett, fótsnyrtisett og fjöldi muna til persónulegrar umhirðu.

Allt var úr faguðu stáli.

Hver einasti hlutur var fægður í hverri viku til að halda gljáanum.

En það var ekki það sem vakti athygli mína.

Allir hlutirnir báru sama táknið.

Sverðin tvö.

Vörumerkið.

Undirskriftin.

Sjálfsmýndin.

Wilkinson Sword.

Hrollur fór niður eftir bakinu á mér.

Í fyrsta sinn skildi ég í raun hvar ég var.

Ég var ekki gestur stjórnanda.

Ég var ekki gestur framkvæmdastjóra.

Ég var ekki einu sinni gestur goðsagnar úr fyrirtækjaheiminum.

Allt í einu heyrði ég kvenraddir kalla á hana.

„Frænka...

Frænka...

Hvar ertu?“

Hún svaraði hiklaust:

„Ég kem strax.

Ég er hjá frænda mínum.

Syni Gillette.“

Á þeirri stundu átti ég engan efa eftir.

Ég var í húsi frænku minnar.

Við fórum aftur inn í hitt herbergið.

Allir voru tilbúnir að fara.

Allir nema ég.

Maggy tók undir handlegginn á mér og sagði:

„Leyfðu mér að kynna þig fyrir dóttur minni og tveimur dótturdætrum mínum.

Hvorug þeirra er gift.

Komdu nú.

Mig langar að sýna þér dálítið.

Ég vona að það gleðji þig.“

Satt best að segja var ég gjörsamlega drukkinn.

Ekki af víni.

Af upplýsingum.

Af tilfinningum.

Af tíma.

Ég gat ekki lengur unnið úr neinu af þessu.

Hún hins vegar, þessi litla enska gamla kona, var jarðskjálfti.

Ég velti strax fyrir mér hvernig hún hefði verið þegar hún var ung.

Og hvort nokkur hefði nokkurn tíma ráðið við hana.

Svarið kom af sjálfu sér.

Nei.

Hún var handan við það.

Hún var kona úr stáli.

Við komum að yfirgefinni verksmiðju.

Hún nam staðar.

Horfði á hana þegjandi.

Svo sagði hún:

„Fernando.

Hér byrjaði allt.

Og ef þeir hefðu kynnst þér fyrr ættum við fyrirtækið okkar enn í dag.

Við hefðum aldrei neyðst til að selja það vegna lélegrar stjórnunar og hrokafullra ákvarðana.“

Dóttir hennar.

Dótturdætur hennar.

Allar þögðu.

Meira að segja Dominique virtist snortinn.

Svo sagði hann:

„Þetta er tilfinningaferðin sem gamla konan fer alltaf í með gestina sína til að heilla þá.

Alltaf sama enska athöfnin.“

En í þetta sinn var hún ekki að tala við gest.

Hún var að tala við frænda sinn.

Þegar ferðinni lauk óku þau mér aftur á hótelið.

Það var ég sem bað um að fara til baka.

Ég var ekki tilbúinn að taka við svo mörgum tilfinningum á einum degi.

En við myndum hittast aftur daginn eftir.

Ferdinando